

Srečni ljudje.

14. Vesel redovnik.

Y starih zapiskih jezuitskega reda se čita to-le: Še za časa svetega Ignacija, ustanovnika tega reda, je bil v noviciatu mladenič, po imenu Franc Kosterus, ki se je zelo rad smejal. — Nekega dne ustavi svetnik veselega novinca in ga nagovori: »France, slišim, da se ti vedno smeješ...« Mladenič pobesi oči in trepetaje pričakuje, da bode prav pošteno grajan in oštet. Toda ne; zgodi se ravno nasprotno. Sv. Ignacij nadaljuje in ga še vzpodbuja, rekoč: »Moj sin, smejaj se, le smejaj se, veseli se v Bogu; zakaj redovnik nima nikakršnega vzroka, da bi bil žalosten, ima pa tisoč vzrokov, da naj bo vesell«

15. Srečna redovnica.

Slavna karmeličanka, sv. Terezija, je imela v svojem življenju pretrpeti silno veliko neprijetnosti in bridkosti: trpinčile so jo hude bolezni, preganjali so jo ljudje in nadlegovali hudobni duhovi, tudi Bog jo je poizkušal z dušno zapuščenostjo in suhoto. — Pa v sredi brezmejnih bridkosti in bolečin je vendar ostala utolažena in celo veselega srca. Polagoma se ji je tako priljubilo trpljenje, da se ji je zdelo takrat neprijetno, če ni imela nič potrpeti. Večkrat je ponavljala lepe besede: »Gospod, trpeti ali umreti!« Hotela je s tem reči, da rajši umrje, kot bi bila oproščena vseh bolečin, ker brez trpljenja bi ne mogla biti podobna svojemu Zveličarju.

Svoje duhovne hčerke je opominjala in priganjala, da naj bodo vesele in naj se radostno zabavajo v prostih urah ter naj zapojejo kako kratkočasno pesem. Včasih je še sama kaj komponirala. V karmeličanskem samostanu sv. Jožefa v Avili še zdaj kažejo piščalko in majhen bobenček, s katerim se je v praznikih igrala kot preprosto dete.

Posebno je čislala in rada pohvalila neko jako sveto in strogo tovarišico, ki je bila pa posebno iz-

najdljiva in spretna za prireditve nedolžnih iger in zabav ob času odmora. Nekega dne je bila sv. Terezija v parlatoriju z neko tujo osebo. Medtem, ko je bil ravno prosti čas za razvedrilo, so si izmislile v sosedni sobi redovnice neko novo, preprosto igro: ena izmed njih se oboroži z veliko palico, češ da bode pastirica, druge pa naj bodo njene ovčice; spravijo se lepo v vrsto in korakajo pod njenim poveljstvom ter glasno posnemajo beketanje ovčic in jag-njet. — Sveta prednica sliši ta nenavadni šum, in že se je hoče lotiti neka nevolja, češ, kaj poreče tuja oseba. Že se pripravlja, da bo pokarala preglasne tovarišice, a ko jih zagleda v toliki radosti pri tej nedolžni igri, se takoj pomiri, in ne da bi jih svarila, se jim še sama vesela pridruži in mekeče kakor druge.

16. Ali veš?

Ali veš, pri kom bi jaz najrajši stanoval? Mar li pri bogatih ljudeh, kjer je vsega dovolj? Ne. Pri učenih ljudeh, kjer se lahko vpraša za vsako reč? Ne. Ali v ubožnih beraških kočah? Tudi ne. V velikem izobilju ravnotako ne kot v grenkem uboštvu. V zadovoljnem srednjem stanu, kjer ljubezen oskrbljuje zveličanje moje duše, zvestoba straži moje srce, zdrava pamet me varuje nevarnosti, zdrava hrana krepča moje ude, tehtno delo sladi kosilo, vesela pesem in srčna molitev končuje dan; — tam bi hotel stanovati.

Ali veš, kaj daje največje veselje? Mar li to, če bi mogel podedovati veliko denarja in blaga? Ne. Če bi si pridobil veliko časti in spoštovanja? Če bi videl samo vesele obraze okrog sebe? Skoraj — pa vendar ne. Če me vse ljubi in čisla? Tudi še ne... Če morem sovražnika rešiti iz nevarnosti in osrečiti zapuščenega in zboljšati hudobnega, da bi me mogel še ob koncu svojega življenja blagoslavljati; to, se mi zdi, bi bilo največje veselje na zemlji.

Adolf Kolping.

